

gar; och viss. som jag är, att dessa skola bekräfta både möjligheten och nödvändigheten af den gamla organisationens återtagande, vågar jag derföre värdsamt hemställa:

det måtte Riksdagen för dess del besluta indragandet af nuvarande tillfälliga förstärkning af Högsta Domstolen och indraga det i och för densamma utgående anslag, eller, om ej detta nu kan ske, hos Kongl. Maj:t anhålla om framläggande för näst sammanträdande Riksdag af det förslag, som uti ifrågavarande hänseende kan vara af nöden, för att bereda återgång till Högsta Domstolens före 1859 och 1860 årens riksdag egande organisation; i afbidan hvarå ledigblifvande Justitieråds-embeten torde lemnas obesatta, så länge tolf sådana embeten finnas tillsatta.

Om remiss till höglofl. Stats-Utskottet anhålles.

Stockholm den 22 Januari 1868.

Pehr Staaff.

N:o 37.

Af Herr P. Staaff: Om bestämmande af sådana vilkor för understödjande af utdikningsarbeten i de norra länen, att dylikt understöd icke må medgifvas till högre belopp än $\frac{1}{3}$ af den för arbetet beräknade kostnad.

Att vid anslag af understöd för sådana utdikningar och aftappningar i Norrbottens, Vesterbottens, Vester-Norrlands, Jemtlands, Gefleborgs och Stora Kopparbergs län samt vissa härader af Wermlands län, som hufvudsakligen afse att småningom förminska frostländigheten, hädaneftter det vilkor måtte fästas att sådant understöd icke må i något fall öfverstiga *tredjedelen* af den för arbetets utförande enligt faststæld plan beräknade kostnad, får jag värdsamt föreslå.

Då hittills det stadgade maximum utgjort hälften af beräknade kostnaden, så innefattar mitt förslag en nedsättning af förmånen för understödstagarne, ledande dertill att hela anslaget kommer att förslå till långt flera arbetsföretag än nu är fallet och sålunda hafva en för det allmänna mera utsträckt gagnande verkan. För understödstagaren blir i alla fall understödet en ren och tillräckligt verkande hjälp.

Om remiss till Stats-Utskottet anhålles.

Stockholm den 22 Januari 1868.

Pehr Staaff.

N:o 38.

Af Herr P. Staaff: Om ändring i 5 kap. 2 § Utsöknings-balken.

I 5 kapitlet Utsöknings-balken saknas föreskrift om hvad från gäldenär icke utmätas må.

2:dra § i sagde kapitel stadgar väl, att hvad gäldenär minst umbära kan, såsom det han sin näring idkar med, skall sist utmätas, men just detta stadgande visar, att detta likväl kan tagas i mät och dessutom allt annat, utan den ringaste inskränkning.

Kongl. Kungörelsen den 5 December 1792 stadgar väl vissa undantag, men denna författning afser exceptionellt blott utmätningar för kronoutskylder hos sådana, som oförvålladt råkat i nöd.

Exsekutionsverket i Sverge bedrifves väl i allmänhet icke med hårdhet, men undantag gifvas dock; och likasom gällande konkurslag innehåller vissa stadganden till gäldenärs förmån, så torde det icke heller vara ur vägen om sådana stadganden inrymdes i utmätningenslagarne. Då inskränkningarne icke öferskrida billighetens och mensklighetens fordringar, så kan ej heller fordringsegarens rätt anses